

resp. »hospodaření«, a v jakém vztahu jest s chováním a umístěním psa, jehož nadměrný štěkot prý jest nedovolenou immisí, nebylo blíže vysvětleno; ani odvolací soud nevyřídil výtky, které byly v tom směru uplatněny v odvolání Josefa K. Kdyby odvolací soud po přezkoumání rozhodujících v tom směru skutečností přišel k názoru, že Josef K. jest pasivně oprávněn podle § 364 obč. zák., bylo by na něm, aby se zabýval dalším obsahem odvolání, které dovozuje, že vytí a štěkot psa nepřevyšovaly míru podle místních poměrů obvyklou a že podstatně neztěžovaly užívání domu patřícího žalobcům.

Jinak však se má věc, pokud jde o žalovaného Václava K. Pouze z toho, že Václav K. jest vlastníkem psa chovaného ve dvoře domu č. p. 170 ve V., nelze dovoditi, že Václav K. jest k nemovitosti sousedící s domem žalobců, v poměru shora vylíčeném a nelze ho tudíž pokládati za »sousedu« žalobců ve smyslu § 364, odst. 2, obč. zák.

Čís. 17251.

Jestliže doba úschovy není ani výslovně smluvena, ani ji nelze určit z vedlejších okolností jednotlivého případu, může se schovatel na ukladatelé kdykoli domáhati o d e b r á n í uschované věci.

(Rozh. ze dne 2. března 1939, Rv I 2899/38.)

Srov. rozh. č. 7968 Sb. n. s.

Proti žalobě podané dne 21. května 1938, kterou se žalobce domáhal, aby si žalovaný odebral žlutou čtyřkolovou káru s jednou lampou, pobočnicí, chomoutem a poduškou, uloženou u žalobce v létě 1936, namítl žalovaný mimo jiné, že má sice právo, nikoli však i povinnost odebrati si uschovanou věc a že se žalobce může zbaviti uschované kárky jiným přiměřeným zákonným způsobem. Soud první stolice zamítl žalobu v podstatě proto, že v § 967 obč. zák., kde jsou stanoveny povinnosti ukladatele, není nikde řeč o jeho povinnosti k odebrání uschované věci, takže ukladatel má sice právo na odebrání věci u schovatele uložené, nikoliv však i zákonnou nebo jinou povinnost. O d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalovaný se snaží dovoditi, že ukladatelé nelze uložit povinnost, aby odebral od schovatele uschovanou věc. Leč neprávem. V souzené věci nebyla doba úschovy ani výslovně smluvena, ani ji nelze určit z vedlejších okolností. Přichází tu proto k platnosti ustanovení § 963 obč. zák., podle něhož může býti v takovém případě »dána výpověď podle libosti«. Jest proto nejen ukladatel kdykoliv oprávněn žádati vrá-

cení věci dané v úschovu, nýbrž i schovatel může se kdykoliv domáhati na ukladatel, aby vzal věc zpět. V tom smyslu jest rozuměti rčení zákona dáti »výpověď podle libosti« (srov. Schey: Die Obligationsverhältnisse I, str. 316, Ehrenzweig: System II/1, str. 378, Klangův Komentář II/2, str. 671). Že zákon uznává oprávnění schovatelovo domáhati se na ukladatel odebrání uschované věci, plyne i z druhé věty § 962 obč. zák., v níž jsou vytčeny případy, kdy schovatel jest oprávněn vrátiti svěřenou mu věc i před uplynutím ujednané schovací doby. Na tom, že v § 967 obč. zák., jednajícím o povinnostech ukladatele, není výslovně uvedena i jeho povinnost odebrati věc danou do úschovy, nezaleží, ježto tato povinnost plyne již z povahy schovací smlouvy, při níž povinnost ukladatelova odebrati věc odpovídá shora dolíčenému právu schovatelovu vrátiti věc.

Čís. 17252.

Nároky čs. státních příslušníků proti Čs. státu na náhradu za válečné úkony hledíc na zákon č. 236/1924 a čl. III haagské dohody z 20. ledna 1930 č. 184/1932 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 3. března 1939, Rv I 2297/38.)

Žalobu, kterou se žalobce domáhal na žalovaném Čs. státě nároku na zaplacení válečných úkonů v hodnotě 29.993 K, které konal za světové války podle zákonů č. 236/1912 a č. 316/1918 ř. z., zamítly soudy všech tří stolic, n e j v y š š í s o u d z těchto

d ů v o d ů:

Po právní stránce opíral žalobce žalobní nárok o předpisy §§ 1431 až 1437 a 1447 obč. zák. a dovozoval, že se žalovaný na jeho újmu obohatil, přistoupiv k ustanovení čl. III haagské dohody ze dne 20. ledna 1930 č. 184/1932 Sb. z. a n., podle něhož žalobce jako zdejší státní příslušník nemůže se již domáhati své pohledávky za válečné úkony ve výši 29.993 K ani na republice Rakouské, jak by byl mohl jinak bez oné dohody učiniti podle mírových smluv. Při tom prý čs. delegace uplatňovala také soukromoprávní nároky tuzemských státních příslušníků, k nimž náležel i žalobce se svým nárokem na odměnu za válečné úkony, a vystupovala prý nikoli jako zástupkyně státu za tento stát, nýbrž jako zástupce oněch jednotlivců s plnou odpovědností vůči nim. Jestliže prý delegace ujednala, že ony pohledávky vzájemně dosud nevyřízené, tedy také nárok žalobcův, nebudou uplatňovány, byl prý tím žalovaný obohacen, když prý tak použil nároku žalobcova k uspokojení státních příslušníků republiky Rakouské, jež tito příslušníci měli proti žalovanému státu; vzájemné nároky obou států byly prý kompensovány, a to, jak žalobce míní, na jeho újmu.

Co do domnělé kompensace byl by žalovaný mohl k započtení namítnouti toliko ony nároky, které mu proti republice Rakouské příslu-